

Prosinec 2019

S-uličník
Časopis pro členy a příznivce školy

Jak se liška do znaku sulické školy dostala | **Projektový den Totalita naživo Tvoříme** | Poezie Vánoc perem našich reportérů | **Máme rádi divadlo**
Perličky ze školních lavic | **Bleskové rozhovory s našimi novými učiteli**

Vážení čtenáři,

téměř se nechce se věřit, že Vám přinášíme už druhé vánoční číslo S-uličnicku.

Život v naší škole přináší koktejl zážitků, při kterých nám čas utíká stále rychleji. Poutavá přednáška s účastí živých plazů, představení pro sulické seniory, výjezdy do divadel, bruslení, projektové dny, to vše nám i dětem zpestřuje školní rutinu. Velký úspěch má náš speciální adventní kalendář. Školní parlament k jeho vytvoření inspiroval Lenku Opletalovou. Bojovali jsme jako lvi v soutěži o nejdelší vánoční řetěz (nerada musím napsat, že žáci natrhli učitelům šos, ale jen o kousek ☺), smáli se u polštářové bitvy, byli nenápadní u předávání kolíčku. Užijte si adventní atmosféru spolu s námi prostřednictvím našich reportérů.

A my všichni se moc těšíme na setkání s Vámi v průběhu školní vánoční akademie spojené s dobročinným jarmarkem.

Redakční rada: Sofi Barra, Štěpánka Brabcová, Markéta Černá, Anička Haschková, Kačka Jágrová, Eliška Kubalová, Kačka Kučerová, David Mašek, Sam Rýdl, Adéla Nováková, Adam Šveda, Adri Tomková.

Úvodní slovo, korekce: Monika Švedová

Grafická předloha: Boris Alexander

Externí spolupráce: žáci, žákyně a učitelé ZŠ Sulice

SULICKÁ SAMETOVÁ REVOLUCE

Ád'a Nováková

Pro dnešek se píše rok 1989, je listopad a naše škola se na jeden den stává komunistickou. Naučit se něco z ruštiny, vyzkoušet si branné cvičení a poslouchat rozkazy: „Vlevo v bok!“ nebo „Pochodem vchod!“ To všechno jsme si zkusili během jednoho dne. Učitele jsme nazývali soudruhy a nosili pionýrské košile a šátky. I učitelé se na to skvěle

ohákli. Dokonce jsme museli o přestávce chodit dokolečka po chodbě a na nástěnkách visely červené vlajky se srpem a kladivem. Ale soudruzi učitelé si zrovna dvakrát neoblíbili ty žáky, kteří měli dříny nebo nesdíleli komunistické myšlenky. A tak si někteří uvědomili, že už je to nebaví a začali protestovat.

Prvními disidenty se stali devátáci, ale postupně se přidávali další žáci ze všech tříd. My pionýři jsme se ještě pokoušeli všechny obrátit zpátky ke komunismu, ale marně. O velké přestávce se už skoro celá škola přidala k protestantům a ve 2. patře vypukla velká revoluce. Celá škola skákala, chrástila klíči a volala: „My chceme svobodu!“ a „Havel na hrad!“ Soudruh ředitel marně

nabízel 3 měsíce prázdnin, když se žáci vrátí do tříd. Atmosféra byla úžasná a tomu křiku se už nedalo odolat. Nakonec „Pan“ ředitel spolu s parlamentem vyhlásil, že naše škola se opět stává demokratickou. Všichni slavili a křičeli: „Jooo, vyhráli jsme!“ Naši sulickou sametovou revoluci ukončil rozhlas a pár písní od Marty Kubišové. Celý den jsem si moc užila, hodně jsem se dozvěděla, a ještě navíc to byla zábava a skvěle jsme se zasmáli. Stejně bych ale v této době žít nechtěla a myslím, že nám učitelé ukázali tím nejlepším možným způsobem, co se stalo a co je to vlastně ta svoboda. Protože díky ní stojím tady, píšu to, co píšu, říkám to, co říkám, a přitom se nemusím ničeho ani nikoho bát.

JAK SE LIŠKA DO ERBU SULICKÉ ŠKOLY DOSTALA

Anička Haschková

Byl krásný letní den. Moudrá liška si potřebovala najít nové místo ve škole, a proto šla do nejbližších škol v okolí.

Zašla do první školy. Liška si řekla: „Nejdřív vyzkouším, jak umí děti počítat.“ A jak řekla, tak udělala. Zeptala se dětí ve třídě, kolik je pět plus pět. Bylo hrobové ticho. „To nebude škola, ve které chci být,“ pomyslela si liška a šla se podívat do jiné školy. I v další škole šla do první třídy a zeptala se, kolik je pět plus pět. Chvilí bylo ticho, ale pak se ozvalo: „Deset!“. „Dobře, počítat umí, ale teď si vyzkouším kamarádství.“ Šla do jiné třídy a zaposlouchala se. „Samé hádky,“ řekla si, „tady taky nebudu“. A tak se rozhodla jít do želivecké školy.

Zašla do první třídy a zeptala se: „Kolik je pět plus pět?“ Rychle se ozvalo: „Deset!“ „Výborně. Počítání na jedničku, ale co kamarádství?“ Protože na kamarádství také záleží, šla ke druhé třídě a zaposlouchala se. Slyšela samé hezké věci, tolik nejlepších kamarádů, a dokonce i kluci a holky se spolu dobře baví. „To už jsem dlouho nezažila, tolik dobrých kamarádů a smíchu.“

„Ještě si zajdu na oběd,“ rozhodla se potěšená liška. Zrovna bylo vepřo-knedlo-zelo a liška si moc pochutnala. „Tohle je nejlepší škola, jakou jsem si mohla vybrat,“ jákala nadšeně liška. Hned se rozběhla za ředitelem Pepou. „Ukažte mi váš erb, nemáte tam pro mne náhodou místo?“ zeptala se ředitele. Ředitel ukázal na prázdný erb a liška HOP, už se v něm uvelebila. Moc se jí tam líbilo a rozhodla se, že už se nikdy nikam nehne.

Od té doby je liška v erbu želivecké školy moc spokojená a jestli neumřela, tak tam sedí dodnes. Já sama jí tam každý den vidím, ale jestli mi nevěříte, běžte se sami podívat.

Adam Šveda

Hluboko v lese pod starým dubem se narodila čtyři liščátka: Lili, Pepin, Kuba a Vojta. Nejraději si hráli u říčky, kam chodili pít, protože bublala, a to se jim líbilo. Potkávali tu i svoje kamarády zajíce. Společně prováděli různé lumpárny, nejvíc je bavilo budit starého bručouna medvěda.

Ale čas běžel a z malých lištiček vyrostly hbité lišky. Rozhodly se, že půjdou do světa. Cestou si hrály, když tu náhle Lili zakopla a skutálela se ze stráně. Kuba a Pepin zachovali klid a běželi Lili na pomoc, ale Vojta se lekl a utekl pryč. Naštěstí byla Lili v pořádku, a tak cesta mohla pokračovat, ale už jen ve třech.

Po čase se před liškami objevilo dlouhé, široké pole a na jeho konci stála školní budova. Lišky přilákala vůně oběda z kuchyně. Nenápadně se vloudily dovnitř a ujídaly zbytky, co ty nezvedené děti nedojedly. Ředitel školy, který právě odcházel z jídelny, si všiml hluku v kuchyni a lišky překvapil. Lili utekla, ale Kuba a Pepin byli zvědaví a zůstali. Pepin, i když byl lišák, uměl udělat dokonalé psí oči. Nikdo jim neodolal. Byl u toho tak roztomilý, že pan ředitel nechal oba brášky v klidu dojíst, a dokonce jim dovolil zbytky z kuchyně obědovat, kdykoli budou mít hlad.

Lišák Pepin zapřemýšlel, jak řediteli jeho dobrý skutek oplatit. Zašel se poradit s Kubou a ten povídá: „Škola je moc hezká, ale zdá se mi, že jí něco chybí“. „Kubo, tys na to kápl!“ zajásal Pepin: „Vždyť ta škola nemá žádný znak!“ A rovnou běžel za ředitelem: „Pane řediteli, nechtěl byste nás do znaku školy?“ A udělal u toho své psí oči.

A jak byste řekli, že to dopadlo? Stačí se podívat na školní trička ☺.

VÁNOČNÍ PŘÍBĚH SULICKÉ LIŠKY

Na vánočním příběhu spolupracovali členové čtenářského klubu a žáci 8.A:

Štěpánka Brabcová, Markéta Černá, Kuba Honzátko, Kačka Jágrová, Kryštof Ježdík,
Kubalová, Ondra Kačírek, Martin Szetej, Adriana Tomková

Eliška

Ilustrace: Eliška Kubalová

Bylo nebylo, za devatero paneláky a devatero obchodními centry vedla z parkoviště zvaného D1 křivolaká silnice do sulického království, v němž žila hodná teta Alberta s roztomilou bradičkou a slepicí Cecilkou.

Ta ovšem nebyla jen tak ledajakou slepicí – jednou za rok, na Vánoce, snášela zázračná vejce. Komu teta Alberta vánoční vejce darovala, tomu se splnilo největší přání. Jenže každé království má i svou stinnou stránku. V tom sulickém ji představovala zlá Albertina sestra Mylady, se svou živou liškou okolo krku. Liška našeptávala Mylady samé zlotřilé nápady a obě Albertě záviděly Cecilku. Mylady toužila po kouzelných přáních, liška po dobré večeři. A tak jednoho sychravého adventního večera Mylady Cecilku Albertě ukradla. Myslela si, že hned začne snášet zázračná vejce, ale netušila, že přání se splní jen hodným lidem. Cecilku i s liškou zavřela do chlívku a čekala, až liška slepičce zakroučí krkem. Co se ale nestalo. Liška byla zlá, protože si s ní Mylady nikdy nepovídala, nehrála ani nečetla. A Cecilka tohle všechno lišce dopřála. Nemohlo to dopadnout jinak – liška se s Cecilkou spřátelila.

Vzájemně si pomohly a z chlívku utekly. Cecilka se vrátila k hodné Albertě a její roztomilé bradičce a lišky se ujal Albertin sympatický, černovlasý bratranec Chosé. Chosé měl na starosti veliký dům nedaleko sulického lesa, zvaný Škola, kde se každý den scházely děti z blízkého okolí (některé i zdaleka) a dělaly to, co už tak děti dělávají - řádily, smály se, praly se, běhaly po hřišti, škádliily dospěláky a tak vůbec.

Poddaní Chosého měli za úkol chránit lišku a Cecilku před pomstou Mylady, ale také kávu v ředitelně před nenechavými dětmi. Chosé si totiž na kávu velmi potrpěl. Když jednoho rána zjistil, že jeho milované kapsle s kávou zmizely, hromy a blesky málem Školu srovnaly se zemí.

To ale netušil, jaký detektiv se skrývá v lišce – okamžitě věděla, že v krádeži nemají prsty děti, ale úplně jiný záškodník. Usvědčila Mylady, která zlostí zezelenala a už jí to zůstalo – stala se z ní Muchomůrka zelená. Z Chosého a lišky se stala nerozlučná dvojka. Jak tak spolu trávili více a více času, Chosého původně černé vlasy získaly rezavou barvu liščího kožichu a liška zase získala ve Škole práci – stala se maskotem sulického království. Taková je moc dobra a přátelství.

MÁME RÁDI DIVADLO

David Mašek, Sam Rýdl

Ve čtvrtek 28.11.2019 se náš nový Klub mladého diváka vydal do Divadla pod Palmovkou na představení Jak je důležité býti (s) Filipem.

Cestou jsme se na Budějovické zastavili na něco malého na zub a překvapili naše paní učitelky růžemi. Po delší cestě špinavým metrem jsme se usadili v krásném a voňavém divadle, kde nás uchvátil hlavně „bufáč“ ☺. Celé představení dokreslovaly poutavé hudební vstupy a povedené herecké výkony, které nás výborně bavily po celou dobu.

Hlavně ale nesmíme zapomenout na to, že u všech panovala skvělá nálada a věřte, že nám vydržela až domů. Chtěli bychom poděkovat všem účastníkům Klubu mladého diváka za perfektní atmosféru, díky níž jsme si náš divadelní den opravdu užili.

A jaké byly dojmy členů KMD z prvního představení?

- „Vtipné hlášky v představení i mezi námi.“
- „Trochu jsem se bála, že to bude dlouhé a budu se nudit, ale hra předčila mé představy.“
- „Překvapení, dojetí, zábava.“
- „Skvělá hudba.“
- „Hrozně moc se těším na další výjezd!“
- „Vtipná cesta, Adri a její údiv nad nakřivo nalepenými plakáty v metru ☺.“

Adam Šveda

Dne 9.12 jsme se vydali do divadla Komédie na vánoční příběh „A osel na něj funěl“. Měli jsme vlastní autobus, a tak byla cesta pohodlná.

S naší 5.A jela společně třída 4.A a co byste řekli - celý příběh byl právě o 4.A. Jejich nová učitelka Vesna Májová vnesla do školy příjemnou atmosféru a nacvičila s dětmi vánoční loutkové divadlo.

Mě osobně zaujaly zejména výkony herců a do divadla budu jezdit vždy moc rád.

BLESKOVÉ ROZHOVORY S NAŠIMI NOVÝMI PEDAGOGY

Mgr. VĚRA JAROLÍMOVÁ, NJ

Rozhovor vedly Markéta Černá a Soffi Barra

Máte nějaké domácí zvíře?

Společně se sousedy se staráme o kočku a pravidelně nás navštěvuje toulavý kocour Čenda.

Líbí se Vám i někde jinde než v Čechách?

Ráda vzpomínám na Německo, kde jsem studovala, pracovala i žila.

Učíte i jiný předmět než německý jazyk?

Dřív jsem učila i tělocvik, teď už se věnuji jen němčině.

Mgr. MICHAELA URBANOVÁ, ČJ

Rozhovor vedly Anička Šimková, Bára Mácová a Mája Kohoutková

Jak se připravujete na Vánoce?

Na Vánoce se připravuji tak, že zachovávám klid!!! Peču cukroví a píšu dopis Ježíškovi.

Sledujete nějaký sport?

Ráda se podívám na tenis, krasobruslení a lyžování.

Co máte nejraději na českém jazyce?

Celkovou rozmanitost.

Bc. JOSEF TUREČEK, AJ

Rozhovor vedly Adéla Nováková a Adri Tomkov

Pepo, co se Ti líbí na naší škole?

Skříňky s literárními díly a také, jak je škola malá. Že nemusím chodit daleko z kabinetu do třídy ☺.

Kde ses naučil tak dobře anglicky?

Do svých pěti let jsem bydlel v Americe.

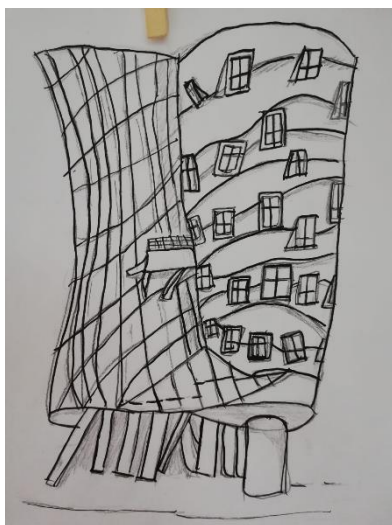
Jaký byl Tvůj nejhezčí nebo nejbláznivější zážitek?

Když jsem mohl na oslavě svých desátých narozenin rozdat ostatním spoustu sladkostí, které mi nakoupil táta. Nebo když jsem mluvil před třemi tisíci posluchačů.

TĚŠÍME SE NA VÁNOCE

TVOŘÍME

PERLIČKY ZE ŠKOLNÍCH LAVIC

Z HODINY ZEMĚPISU

Učitelka: „Jmenuj některé národní parky U.S.A.“

Žák: „Hyde Park, Jurský park....“

KMD NA PŘEDSTAVENÍ DIVADLA POD PALMOVKOU

Žák: „Koho mi ten herec jen připomíná?“ - dlouze přemýšlí - „Už vím, jednoho herce!“

ROZHOVOR ŽÁKYNĚ S UČITELKOU

Žákyně A: „Doufám, že tu v pondělí určitě budete, abychom si nacvičily tu scénku!“

Učitelka (s jistotou v hlase): „Samozřejmě, počítám s tím. To by mě muselo srazit auto, abych nepřišla.“

Žákyně B (přemýšlivě): „Aha, to bych nemusela psát čtvrtletku...“

Učitelka (na oko smutně): „To bych ale třeba nepřišla už nikdy.“

Žákyně B (velmi spontánně): „Já nemyslela, že by Vás srazilo úplně, jen tak trochu tůklo!“

TEST Z DĚJEPISU

Otázka: „Jaká velmoc byla spojencem Československé socialistické republiky v době následující po 2. světové válce?“

Odpověď: „Rakouské císařství.“

VÁNOČNÍ POEZIE KAČKY KUČEROVÉ

Stromeček a cukroví,
nesmí chybět v okolí,
když konečně po roce,
máme tu zas Vánoce.

Vůně ryby láká psy,
bez boje se nevzdají,
na to co nám upadne,
trpělivě čekají.

Své přátele obdaruji,
dojmu se i zaraduji,
od čeho jsou Vánoce,
když v nich chybí emoce?

